

POSTANOWIENIE

3 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 3 października 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi m. W.
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 15 lutego 2023 r., V ACa 499/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 2700 złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

Powód T. sp. z o.o. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 15 lutego 2023 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania z uwagi na rozpoznanie sprawy i wydanie wyroku przez Sąd Apelacyjny w składzie jednego

sędziego. Ponadto, zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest również oczywiście uzasadniona wobec wydania przez Sąd Apelacyjny wyroku z rażącym naruszeniem prawa powoda do rzetelnego procesu przez ustalenie wartości nieruchomości na podstawie operatu szacunkowego biegłego sądowego, którego wady i uchybienia, wskazywane przez powoda w toku postępowania nie zostały naprawione oraz poprzez pominięcie wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii [...] na okoliczność oceny prawidłowości sporządzenia operatów szacunkowych przez biegłych sądowych. W ten sposób zdaniem skarżącego został naruszony art. 227 i 232 k.p.c., gdyż strona została pozbawiona możliwości udowodnienia faktów o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na skargę pozwany wnosił o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki kasacyjnej opartej na zarzucie nieważności postępowania, Sąd Najwyższy zauważa, że twierdzenia skarżącego są na tej płaszczyźnie całkowicie chybione. Zdaniem skarżącego, w sprawie zachodzi nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. (skład sądu orzekającego sprzeczny z przepisami prawa) z uwagi na rozpoznanie sprawy w składzie jednego sędziego. Jak jednak wynika z art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawłość lub precedensowy charakter sprawy.

Rozpoznanie sprawy przez Sąd Apelacyjny w składzie jednego sędziego było zatem zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Orzekanie przez sąd drugiej instancji w składzie trzech sędziów było bowiem fakultatywne. Wykładnia przepisów, do których odwołuje się skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przyjęta w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, obowiązuje od dnia jej podjęcia. Wskazana uchwała nie mogła mieć wobec tego wpływu ani znaczenia dla zaskarżonego rozstrzygnięcia, bowiem Sąd w niniejszej sprawie orzekł przed jej podjęciem.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Po pierwsze, skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał w sposób jednoznaczny przepisów prawa materialnego, które Sąd Apelacyjny miałby naruszyć w sposób kwalifikowany (k. 4-5 skargi kasacyjnej). Natomiast oparcie skargi kasacyjnej wyłącznie na zarzutach naruszenia przepisów postępowania nie pozwala na uznanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżący w kontekście oczywistej zasadności skargi wskazuje tylko na naruszenie art. 227 i 232 k.p.c. Jednak zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę kasacyjną można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, który ocenia się przez odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy (zob. postanowienia SN: z 16

kwietnia 2019 r., I PK 115/18; z 21 grudnia 2021 r., IV CSK 615/21; z 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3676/22). Oczywista zasadność skargi determinuje więc konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia, wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego. Zatem oparcie argumentacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko na naruszeniu przepisów postępowania – w przypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy – jest niewystarczające, nie pozwala bowiem na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Po drugie, zasadnicza część argumentacji skarżącego jest wymierzona w dokonaną przez Sądy *meriti* ocenę dowodów i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne. Jednak ta sfera uprawnień jurysdykcyjnych sądu nie może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, gdyż w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Po trzecie, specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do art. 286 k.p.c., uzupełnienia opinii lub dodatkowej opinii można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Artykuł 286 k.p.c. nie przewiduje bowiem obowiązku zlecenia biegłemu uzupełnienia opinii bądź dopuszczenia dowodu z dodatkowych opinii w każdym wypadku. Nie jest zatem uzasadniony wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (zob. m.in. wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74).

Po czwarte, w orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalone należy uznać stanowisko, że weryfikacja operatu szacunkowego rzeczoznawcy majątkowego przez sąd nie musi odbywać się na zasadach określonych w art. 157 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Z tego względu brak poddania opinii sporządzonej przez biegłego rzeczoznawcę majątkowego pod ocenę organizacji zarządkowej rzeczoznawców majątkowych nie narusza przepisów tej

ustawy (postanowienia SN z 10 września 2018 r., II CSK 205/18, i z 6 listopada 2018 r., II CSK 221/18, zob. też wyroki SN z 7 lipca 2016 r., III CSK 317/15, i z 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[AŁ]